

TKP'nin Sesi:

9 Şubat 1978 21'15

perşembe

Bu yayınıımızda haberlerimizden sonra, "Faşizmin Rahştag yangını taktiği hakkında" başlıklı yorumumuzu, Sosyalist basından bir yazı: "Hurbette acı lokma", ve "Maden-İş grevi bittikten sonra da, dayanışma sürecektir" konulu yazımızı dinliyeceksiniz.

Burası TKP'nin Sesi. Önce haberler

- -
Federal Almanyadaki grevlere işçilerimiz de aktif katılıyor:

Federal Almanyanın Hamburg kentindeki Howald tersanesinde çalışan 5 bin çelik işçisiyle, Ruhr havzasında ve Kuzey Baden yöresinde binlerce metal işçisi Varşamba günü uyarı grevlerine devam ettiler. Patronların yüzde 3 gibi gülünç ve provokativ nitelikte ücret zammı vermelerini protesto amacıyla sürdürülen uyarı grevlerine Türkiyeli işçiler de aktif bir biçimde katılıyor. İşçilerimiz, Hamburg liman işçileri grevinde olduğu gibi bu uyarı grevlerinde ~~xxxxxxkxxkxxxxkxxxxkxxxxk~~ de işçi dayanışmasının somut ve güzel örneklerini veriyor, Alman ve öteki uluslardan emekçilerle birlikle haklarını savunuyorlar.

TKP'nin Sesi

9.2.78 Mel.

ÜCRETLERİ yükseltmek için
birlikte mücadele
ISCİLERİMİZ SENDİKAL BİRLİK VE BERABERLİĞİ

GÜÇLENDİRMEK İÇİN ALMAN İSCİ KARDESLERİYLE BERABER ÇALIŞIYOR

Batıberlin kentinde, Borsig işyerlerinde çalışan işçilerimiz, alman arkadaşlarıyla çıkarttıkları işyeri gazetesinde, toplu sözleşme görüşmelerinin başlamasıyla patronların, giderek işçilere daha çok baskı yaptıklarını, işyerlerini azalttıklarını yazmaktadırlar. Patronların, çalışanların elde ettikleri sosyal ve demokratik kazanımlarına ve haklı isteklerine karşı saldırıları, işçilerimizin gazetesinde şöyle dile getirilmektedir; 1977 yılı toplu sözleşmelerinde IGMetal sendikası 6,9 bar kazanım sağlamıştı. Ücretlerimize yapılan 6,9 zam brüt olarak 60-80 DM arasında değişmektedir. Oysa toplu sözleşmelerden sonra bir ay geçmeden hayat pahalılığı yüzde 20-30 arasında yükseliverdi. Örneğin: Ev kiralарına net 6 ile 13 arasında zam geldi. U-Bahn ücretleri 32 liradan 40 marka yükseldi. Aldığımız ücret zammı 6,9 bu ikisini bile kar-

şılamadı. Ücretlerimiz/artan fiyatların çok gerisinde kaldı. Her yıl "Toplu sözleşmeler" yaklaşırken ,patronlar birçok ayak oyunlarına başlarlar. Biz işçiler bu oyunların ya kahramanı ya da tanığı oluruz. Örneğin; Firmanın işi birden azalır. Mesailer keserler. "Bu kısımda işler azaldı" denir. İşçiler değişik kısımlara gönderilir. ~~Mxx~~ Mesleğinin dışında işlerde çalıştırılırlar. Bazı kısımlarda "kısa gün" çalışmaya gidileceği söylentileri yaygınlaştırılır. İşten çıkarılmalar başlar. 1978 yılı toplu sözleşmeleri görüşmeleri sırasında Borsig'te de bu oyunların açıkça oynandığını görüyoruz. Mesailer, işler azaldı" diye kaldırıldı.

Bazı kısımlarda kısa çalışmaya gidilirken, bir yandan akort çalıştırılmasına devam ediliyor. 100'e yakın işçi arkadaşımız işten çıkarılırken, peşinden gazete ilanlarında işçi arandığını görüyoruz. Bu oyunlar, istenilen ücret zammını vermemek için veya mümkün olduğu kadar az ücret zammı vermek içindir. Patronların bu oyunları gerçeği örtbas edemiyor. Yılsonu karlarının daima artış göstermesinden de bu açıkça bellidir. Biz işçiler, tüm bu oyunlara karşı çıkıp, bu yılki toplu

sözleşmelerde yüksek bir ücret zammı almak için yerli yabancı işçiler birlikte uğraşı vermeliyiz.Haklarımızı alabilmek için IGM etal sendikasına üye olmalı, aktif ~~gfk~~ görevler almalıyız.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

K 6

8-Şubat-78 H.

Sosyalist basından bir yazı:

~~Yazı~~

N.

Gurbette acı lokma

S.D. Sovyet ~~Basınında~~ "Pravda" gazetesinin Türkiye muhabiri, Kozluda yaşamış
bir aşevinde halkla ~~yaptığı~~ çeşitli/sorunlar üstüne yaptığı sohbet
konuşmasını bu başlık altında yayınlamıştır. Pravda muhabiri yazısının
başında, Türklerin konuksever ve hoşsohbet kişiler olduğunu vurguluya-
rak, aşevinin sahibi İsmet Aydınla yaptıkları sohbeti, Aydın'ın öyküsü
nü şöyle anlatıyor: " Beş yıl önce / o da / kendisi gibi
işsizlerden oluşan büyük bir grupla birlikte Batı Almanya'ya iş aramaya
gidiyor. Çoğunluğu toprak, temizlik, Ruhr bölgesindeki maden ocakların-
da kara işçi olarak çalışan hemşehrilerinden farklı olarak Aydın, Kasse¹
kentindeki " Volkswagen firmasına ait iş yerlerinden birinde tesviyeci
olarak girmeye muvaffak oluyor. Cezayir, Yunanistan ve İtalya'dan

gelen göçmen işçilerin topluca oturdıkları barakalardan birine yerleşiyor. Yabancı işçi arkadaşlarıyla beraber , ^{daracak} daracmalık, ışıksız, sağlık koşullarından uzak odalardaki ranzalarda yaşamasına karşın ev kirası/ ayda eline geçen paranın üçte birini yutuyor. Aydın, ~~kendi~~ hemşerileri , yurttaşları ^{gibi} dışından tırnağından keserek biriktirdiği ~~paranın~~ ^{ya} bir ~~kısımını~~ her ay memleketine gönderiyor. Bir zaman sonra işsiz kaldığı için Hamburga iş aramaya gidiyor, bir ^{satış mağazasında} markette /zar zor ~~ma~~ bir işe giriyö. Fakat aradan üç hafta geçer geçmez, Kasel kentindeki patronu, Aydın'ın yeni işyerine bir jurnal gönderiyor. İsmet Aydın yine işinden oluyor ve memleketine dönüyor. "Kozluda dinlediğimiz bu öykü, yadellerde ekmek kavgası veren Türk emekçilerinin ~~numun~~ çoğunun tipik yazgısıdır," diyor Pravda muhabiri... ←

Kapitalist ülkelerdeki Türk işçileri en çok emek isteyen ve en az

para ödenen işlerde çalıştırılıyor ve çok kötü koşullarda yaşıyorlar. Patronların acımasız sömürüsüne hedef oluyorlar. Onlar, yerel iş ve sağlık kanunlarının himayesinden, herçeşit haktan yoksun bulunuyorlar. Aynı iş yaptıkları halde yerli işçilerden daha az ücret alıyorlar. Federal Almanya'daki "Mannesman" fabrikalarında göçmen işçiler günde 13 saat alın teri dökmek zorunda bırakılıyor. İngiltere, Fransa ve diğer ülkelerdeki yabancı işçilerin durumu da Federal Almanyadakilerin ^{den pek farklı değildir.} aynıdır.

Bir süre önce Türk basınında ⁿⁱⁿ Avrupa konseyinin Strاسبurg kentinde toplantısında ^(yapılan) Batı Avrupa ülkelerindeki bütün yabancı işçiler için ^{r için} tek bir statü kabul edilmiş ⁱⁿ diği yolunda bir haber yer almıştı. Bu kararda sözde, konuk işçiler de yerli yurttaşlarla eşit yaşama ve çalışma haklarına kavuşturulduğu iddia ediliyordu. Ancak ~~bunun~~ ^{karar alındığına dair} Türkiye ~~dahil~~ ^{da} dahil, askersel NATO

bloku üyesi diğer ülkelerin kamuoyunu yatıştırmak amacına yönelik bir propaganda oyunuydu. Bu karardan hemen birkaç gün sonra Avrupa devletle-
rinde, yüzbinlerce yabancı işçinin, bu arada Türk işçilerinin işine
son verilmiştir. Ankara basınında da yansıtıldığı gibi, sosyolog-
larca yapılan araştırmalar, hastalanan yabancı işçiler arasında Türk
göçmen işçilerin başta gelen yerlerden birini aldığını gösteriyor.

Hastalıklar arasında en yaygın olanı da veremdir. Bu da tedavisi, emekçi-
lerin kesesinin kaldıramıyacağı, çok para isteyen bir hastalıktır.
Basında belirtildiği gibi okul çağında bulunan 350 bini aşkın Türk çocu-
ğundan ancak 70 bini okula gidebilme olanağına sahiptir. Bunlarda
çoğunlukla mühendis ve teknisyen ailelerinin çocuklarıdır. Cumhuriyet
gazetesi, Batıdaki Türk işçilerine ikinci sınıf insan muamelesi yapıldı-
ğını, ilelebin aşağılanmaya mahkum edildiklerini, ~~hakklarının~~ acı
devamı

lökma yuttuklarını yazmıştır. Ekonomik bunalımın, enflasyon ve işsiz işsizliğin hızla arttığı birçok Avrupa devletlerinin hükümetleri, yabancıların işçi, bu arada Türk işçilerinde akınını sınırlamak, önlemek için her çareye başvuruyorlar. Türkiyedeki yoksulluk ve 3,5 milyon dolayındaki işsizlik, emekçileri, Anayurtlarını terketmeye ve yadelerde bir lokma ekmek için mahrumiyet ve horgörölmelere katlanmaya zorlamaktadır. Ma Türk basınında yazdığı gibi, ülkede 1 milyon işsiz, Batı Avrupaya iş bulmaya gitmek için sıra beklemektedir. Bu nüfusun ana bölümünü, yaşam düzeyinin en düşük olduğu, toprağın yetmediği, çoğunlukla insanların yıllarca iş bulamamak nedeniyle terkettiği Doğu Anadolu bölgelerinin yurttaşları oluşturmaktadır.

Pravda gazetesinin muhabiri devamla şöyle diyor:

..İstanbul Sirkeci garının nasıl ana-baba günü olduğunu gördüm. Eşlerini kardeşlerini, çocuklarını uğurlarken gözyaşı döken emekçi alilelerinin ıstıraplarına tanık oldum. Diz çöküp dua ederek çocuklarının

gurbet ellerde iş bulmasını ve sağ salım yurda dönmesini dileyen babalar gördüm."

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI